І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303. Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125. УНСоюзу: (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 206. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 4-го ЧЕРВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 4, 1975 No. 206. VOL. LXXXII.

Представники УРДП інформують УНС і „Свободу" про з'їзд і плани

Під час відвідин у „Свободі". Стоять (зліва): інж. А. Гудовський, д-р В. Гришко, проф. М. Воскобійник та п. Гасько.

Джерзі Сіті. — Представники Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП) та Об'єднання Українців Революційно-Демократичних Переконань (ОУРДП) сказали минулої п'ятниці, 30-го травня, чемностеву візиту Головний Канцелярії УНСоюзу та редакції „Свободи" і в розмові з екзекутивними урядовцями УНС і редакторами „Свободи" інформували про недавній З'їзд УРДП в днях 24-25-го травня в Торонті, про перебіг того з'їзду та його рішення і вибір проводу. З'їзд відбувся під гаслом: „Час на перелігад, час на зміни", що було й головною темою доповіді д-ра Василя Гришка, дотеперішнього голови УРДП. В з'їзді в Торонті взяло участь 95 делегатів УРДП із ЗСА, Канади, Німеччини, Англії, Австрії і Австралії та 30 гостей. В результаті з'їзду схвалено напрямні і пляни дальшої праці та обрано новий провід УРДП, що його очолив, як голова, проф. Михайло Воскобійник. Дотеперішнього голову д-ра Василя Гришка обрано на почесного голову і він залишається ідейним лідером УРДП. На голову ОУРДП обрано інж. Анатолія Гудовського. Поінформувавши про з'їзд в Торонті, гості: д-р Василь Гришко, проф. Михайло Воскобійник, п. Гасько та інж. А. Гудовський в дальшій розмові та під час спільного обіду обмінялися з редакторами і урядовцями УНС думками і поглядами на актуальні теми.

Відділові урядовці и організатори УНС Ню Йорку і Ню Джерзі відбули курс, приготовляються до нових завдань

Учасники секретарсько-організаційного курсу УНС

Джерзі Сіті. — Америка сьогодні, як і в минулому залишається країною необмежених можливостей, з тією тільки різницею, що сьогодні для використання тих можливостей треба відповідної підготови і вишколу. Виходячи з цих міркувань, очолюваний новообраним головним організатором Степаном Гавришем Організаційний Відділ УНСоюзу скликав і відбув минулої суботи, 31-го травня, окремий секретарсько - організаційний курс для відділових секретарів і організаторів метрополії Ню Йорку - Ню Джерзі. Курс відбувся в приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу з участю 32 осіб. Започаткував курс привітанням його учасників п. С. Гавриш і першу лекцію виголосив головний предсідник Иосип Лисогір, говорючи власне про потребу вишколу та характеризуючи коротко сучасний загальний стан і працю УНСоюзу. Дальші лекції виголосили: головний секретар Володимир Сохан, головна касирка пані Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш та обласний організатор Василь Оріховський. Курс відвідав також головний контролер мгр Іван Виник, вітаючи та знайомлячи курсантів із непорушною стабільністю фінансів та господарки УНСоюзу і закликаючи всіх до ще більш наполегливої праці для досягнення цьогорічної організаційної мети — 4,500 нових членів.

Після кожної лекції були запити, на які відповідали доповідачі.

Форд і Садат закінчили розмови в Зальцбургу, передбачають довготривалу приязнь між ЗСА і Єгиптом

Зальцбург, Австрія. — В понеділок, 2-го червня ц.р., президенти ЗСА Джералд Форд і єгипетський Анвар ель Садат закінчили офіційні розмови в австрійській курортній місцевості Зальцбург та заявили, що їхні розмови були ще одним кроком вперед для розв'язки питання на Близькому Сході. Американські і єгипетські офіційні джерела однак ствердили, що обидва державні мужі не прийняли ніякого жадного рішення чи дальші переговори про цілковите замирення на Близькому Сході будуть відбуватися на Женевській мировій конференції, чи буде знову застосована тактика державного секретаря ЗСА Генрі Кіссінджера „крок за кроком". Представник єгипетського уряду Тазін Башір заявив при тому, що мирні переговори не повинні натрапляти на трудноці з огляду на їхні технічні ведення.

Переговори обидвох президентів хоч і були успішними, закінчились без жадного офіційного комунікату чи публічної заяви. Президент Форд і президент Садат висловили тільки обопільне вдоволення з ходу переговорів і досягнутого порозуміння.

Дещо більше про зміст переговорів подав Г. Кіссінджер на пресовій конференції, відмічуючи, що переговори були дуже позитивними і вирішили багато спірних питань. В останньому дні нарад були порушені також питання єгипетської економії і посиленої фінансової допомоги ЗСА Єгиптові. Поінформовані джерела твердять, що ЗСА погодились фінансувати деякі єгипетські проекти, головно в районі Суезького каналу, які виносити муть біля двох більйонів доларів.

Атмосфера, яка панувала в часі переговорів між Фордом і Садатом, як інформують пресові кореспонденти, вказує на те, що заповіджені в недалекому майбутньому переговори для мирного полагодження Близько-східньої проблеми можуть дійсно увінчатися успіхом.

Організаційні і громадські справи були темою нарад представників Відділів УНС Нюйоркської Округи

Ню Йорк (ал). — В п'ятницю, 30-го травня, о год. 7-й вечора тут у приміщенні Українського Народного Дому відбулись чергові наради представників Відділів УНСоюзу Ню Йоркської Округи з участю тридцятьох секретарів та інших урядовців, чотирьох членів Головного Уряду і обласного організатора. Метою нарад було в першу чергу основно обговорити організаційні справи Округи та полагодити багато інших союзних і загально-громадських справ.

Наради відкрив і ними проводив голова Округи Микола Хоманчук, а протокол списував секретар Михайло Юзенів.

Головний предсідник Йосип Лисогір коротко згадав про недавні наради Головного Уряду на Союзівці, але в основному обговорив дві важливі справи, а саме, організування членства і збільшеної активности Відділів у суспільно-громадському житті, що все було доброю і незмінною союзовою традицією. Заступник головного предсідника д-р Іван Фліс основніше зупинився над головнішими ухвалами Головного Уряду, корисними не тільки для Союзу, але також для громади як цілости. Заступниця головного предсідника Марія Душник інформувала про Союзовий Жіночий Комітет, кажучи, що вже пороблено певні заходи, щоб кожна жінка, член УНСоюзу, придбала в цьому році бодай одного члена, що спричинилося б до зросту членства. Пані Душник повідомила при тому про запланований Жіночим Комітетом урочистості на Союзівці, а саме, відкриття пам'ятника Лесі Українці відбудуться 13-го вересня ц.р., закликаючи усіх до участи в цьому святі. Головний контролер мгр Іван Виник подав докладні вияснення відносно Української Будівлі та інших справ і з повною рішучістю відкинув безпідставні і дуже часто злобні поголоски, метою яких є наносити шкоду союзу, українській найстаршій і найбільшій установі. Своє слово мгр І. Виник закінчив закликом до секретарів організувати нових членів, бо нові члени це остоя кожної організації. Про організування нового членства говорив також обласний організатор Василь Оріховський, який подав при тому докладні цифрові дані руху членства Округи. Очевидно, що малим досягненням не треба вдовольнятися і ненормальним треба вважати факт, що аж 12 секретарів Відділів Округи не реагують на заклики і ще досі не включились в загальну організаційну кампанію — заявив обласний організатор.

Після інформаційних доповідей відбулась загальна дискусія, в якій взяло участь багато приявних. На нараді обговорено і вирішено багато інших справ, між іншими: рішено звернутися телефонічно і листовно до згаданих 12-х секретарів Відділів, які занедбали організаційну ділянку, закликати Відділи до участи у відкритті пам'ятника Лесі Українці, зорганізувати окружний Союзовий День на Союзівці, влаштувати окрему вечерю для вшанування членів-піонерів і будівничих УНСоюзу в Ню Йорку, виправдовувати заклик до Відділів в' справі їхньої участи в громадських організаціях тощо. Потверджено д-ра Василя Верша і п. Лепкана репрезентантами Округи в Комітеті Об'єднання Українсько-Американських Організацій і прийнято проєкт відкриття союзової радіо-години.

Цією справою вже від довшого часу займається д-р В. Вереш.

Після вичерпання програми, голова М. Хоманчук закрив збори, але присутні не розходились і при перекусці продовжували розмови на союзові і загально-громадські теми.

Відбувся З'їзд голів Окружних Управ СУА

Ню Йорк (М. Б.) — В днях 31-го травня і 1-го червня ц. р. відбувся тут, в домівці Союзу Українок Америки, Четвертий З'їзд Голів Окружних Управ СУА. У З'їзді взяли участь голови всіх 9-ох Окружних Управ: Мирослава Слейбі (Детройт), Лідія Дяченко (Філядельфія), Марія Томорук (Ню Йорк), Ірина Руснак (Північний Ню Йорк), Ольга Цар (Ню Джерзі), Дарія Маркусь (Чікаго), Лідія Фіцалович (Нова Англія), Марія Фарiон, заступниця голови (Огайо), Дозя Кушнір (південний Ню Йорк).

З'їздом проводила Іванна Рожанковська, голова СУА. Від Головної Управи СУА брали участь заступниці голови пані: Леся Різник, Любослава Шандра, Христя Навроцька, Оля Ставнича, секретарки: Марія Савчак, Євфрозина Мартинець, фінансова референтка Поля Книш, касирка Марта Япуnко, організаційна референтка Ірина Захарко, редакторка журналу „Наше Життя" Уляна Любович і пресова референтка Марія Варагура. Наради присвячено: посиленню акції придбування у цьому Ювілейному Році членства, зокрема з-поміж молодого жіноцтва; ролі і значення Окружних Управ у структурі СУА; контакти Окружних Управ з Відділами; відповідальність Окружних Управ за здійснення програм організації; Окружні З'їзди, їх компетенції і значення.

Багато уваги присвячено новозакупленому домові СУА, Музеєві СУА, журналові „Наше Життя" і фінансам організації.

В Джерзі Сіті вшановано Святочною Академією Головного Командира УПА у 25-річчя його смерти

Джерзі Сіті. — Місцева українська громада вшанувала минулої неділі, 1-го червня, сл.п. Головного Командира Української Повстанської Армії ген. Тараса Чупринку — Романа Шухевича у 25-річчя його героїчної смерти Святочною Академією, яка відбулася в пополудневих годинах в приміщенні Народного Дому. Академію, яку влаштував окремий Громадський Комітет під протекторатом місцевого Відділу УККА, попередили Богослуження та Панахида в місцевій українській католицькій церкві.

Програму Академії започатковано відіграним американського гимну, після чого о. Зиновій Бачинський провів молитву. Відкрив програму Академії коротким словом голова Відділу УККА д-р Євген Котик, після чого на сцені відіграно зворушливий „Останній апель". Під час цих вступних церемоній на одекорований портретом Командира та відповідними написами сцені стояли зі своїми прапорами представники місцевих Станиці Пласту й Осередку СУМА.

Святочну промову про життя і боротьбу сл.п. ген. Шухевича - Чупринки та про його місце в історії України й УПА, виголосив старшина УПА, Микола Грицковян. У мистецькій частині програми виступали: Капеля Бандуристів при Станиці 1-ої Дивізії УНА в Нюарку під керівництвом Володимира Юрковича і під диригентурою О. Головацького, декляматорки з місцевої Школи Українознавства Тарас Юрій Сохан і маленька Віра Олександрович, у збірній деклямації сумівці і пластуни Степан Сірий, Нуся Вох, Оксана Шеремета, Володимир Шуплiк, Стефан Вох, Іван Бойко, Михайло Жук, Соня Микитюк, Мелания Чекай, Рената Мельниченко, Андрій Чуйко та Роксана Мельниченко. Збірну деклямацію підготовив та нею керував маестро Іван Цьолко, який також подбав про відповідне одекорування сцени. Другу частину програми виповнили деклямація пані Євгенії Рубчак-Єнсен та виступ згаданої Капелі Бандуристів. Закінчено Академію співом українського національного гимну.

Осередок СУМА ім. М. Павлушкова в Чікаго перебудовує дім

Чікаго (Ірця Попович). — Один з перших Осередків Спілки Української Молоді Америки, Осередок ім. Миколи Павлушкова в Чікаго, який вступає вже у друге 25-річчя своєї праці з молоддю, розпочав інтенсивні заходи над перебудовою власного Дому і пристосуванням його до теперішніх умов зайняття з юнацтвом.

Рішення Управи Осередку знайшло загальне схвалення членства, бо перебудоване приміщення з узгляднення приміщень для спорту і культурних розваг збільшить фреквенцію відвідин Дому СУМА молоддю. Другий поверх будинку буде цілковито перебудований і достосований до потреб юнацтва. Світлиці для старшого і молодшого юнацтва будуть відповідно устатковані і прикрашені, згідно з вимогами фахівців і з узглядненням порад виховників. Також велику авдиторну залю перебудують так, щоб вона могла служити для спортових змагань численним спортовим дружинам цього і сусідніх Осередків й їх культурним потребам.

Цей великий почин вимагає посиленої праці і співпраці. Управа Осередку одноголосно прийняла рішення, що всі цьогорічні імпрези проходитимуть під кутом збірки відповідних фондів на перебудову Дому, щоб таким способом оминути затягнення високої позички. В цьому році вже відбулося дві імпрези, дохід з яких був призначений на фонд перебудови, а саме: „Гавайський вечір" Відділу ОЖ ОЧСУ з чистим доходом 1.000.00 долярів і традиційне „Свячене", з продажем писанок. Заплановані вже також інші імпрези.

Опубліковано нову „покаянну" заяву І. Дзюби

Київ. — В газеті „Вісті з України" з травня ц. р. опубліковано цілосторінкову „покаянну заяву" Івана Дзюби під заголовком „Шлях обрано назавжди", як відомо, „Вісті з України" публікуються КҐБівською агентурою — Товариством культурних зв'язків з українцями за кордоном — і мають за завдання вносити розклад на відтинку українських поселень в окремих країнах. Наскільки можна було ствердити, досі ця стаття, під якою находиться підпис Івана Дзюби, не була опублікована на сторінках совєтських газет українською мовою в Україні, що вказує виразно засвідчує про її тенденцію і про плян КҐБ з публікуванням цієї статті у „Вістях з України", хоч попередні „заяви" І. Дзюби були друковані в „Літературній Україні", а відтак передруковані в інших газетах.

Коли йдеться про зміст цієї довгої статті з підписом І. Дзюби, то вона нічого нового не вносить, а є тільки повторенням давно відомих тверджень з попередніх аналогічних заяв. Замітне в статті намагання „довести до відома" українців за кордоном, що, мовляв, дух опору в Україні — це „дрібязкова псевдопатріотична метушня в злиденно вузькому „свідомоукраїнському" мікромолодцеві"
 і добровільному гетто національно обмежених міщан", та що, мовляв, І. Дзюба „виявляв неправильне розуміння сучасного етапу національних відносин у Союзі РСР, у чорних барвах бачив національне становище Радянської України, допускав публічні нападки на національну політику Комуністичної партії".

Академія св. Юра в Ню Йорку влаштовує зустріч, заповідає ґрадуації

Ню Йорк. — Управа Батьківського Кружка при Академії св. Юра в Ню Йорку інформує, що в суботу, 7-го червня, о год. 6-ій по полудні в авдиторії цієї школи при 215 Схід 6-та вулиця відбудеться зустріч-прийняття з цьогорічними абсольвентами Академії. Цю зустріч громадянства з абсольвентами Академії влаштовує Батьківський Кружок у співпраці з Дирекцією школи та під протекторатом Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Відділу УККА. Метою зустрічі є познайомити наших громадян з поступами в науці наших студенток і студентів, а також віддати цим абсольвентам честь за ці осяги. Вступ на зустріч-прийняття виносить по 10 долярів від особи, а від студентів — 5.00 долярів.

У неділю, 15 червня, відбудеться ґрадуація цьогорічних абсольвентів Академії. О годині третій по полудні буде відправлена Служба Божа у церкві св. Юра, а після Служби Божої відбудеться ґрадуаційна церемонія в авдиторії Академії. Під час церемонії будуть вручені абсольвентам дипломи, проголошені нагороди й стипендії та коротка мистецька програма.

Брати Костецькі в Австралії винайшли новий ротаційний мотор

Перт, Австралія. — Місцеві австралійські часописи інформують, що два брати — українці, Євген і Богдан Костецькі, винайшли новий тип ротаційного мотору до автомобілів, який має велику перевагу над іншими ротаційними моторами, які вже раніше були введені автомобілевою індустрією в процес виробництва. Цей нововинайдений мотор витрачає куди менше пального ніж інші мотори подібного типу, менший розміром і легший, при тому тихше ходить, роблячи пологими менше шуму від інших моторів. В Австралії, як і в інших країнах світу, де проходить тепер кампанія проти занечищення повітря і де пробують економити нафту у зв'язку із загально світовою кризою на цей продукт, винахід братів Костецьких викликав велике зацікавлення в промислових колах. Їхнім винаходом поцікавились також фірми країн Европи і обидвох частин Америки.

Телебачення передаватиме інтерв'ю про голод в Україні

Атланта. (Пресова Служба УЕО в ПА). — На запрошення харизматичної організації Christian Broadcasting Network, Portsmouth, Va., екзекутивний секретар Українського Євангельського Об'єднання в П.А. — пастор В. Боровський зі своїм сином-адвокатом Віктором були на інтерв'ю на телевізійній станції згаданої організації. В цьому інтерв'ю було порушено справу штучно створеного совєтами голоду в Україні в роках 1932-33, справу проблеми національностей в Совєтах і останні релігійні переслідування в Україні. Це, можна сказати, було імпровізоване інтерв'ю, яке тривало майже 50 хвилин. Воно буде показане 18 червня б.р. на телевізійній програмі „Клюб 700", яку можна буде бачити на телевізії, а в деяких випадках чути по радіо, в багатьох містах і околицях ЗСА та Канади. Наприклад, в Атланті ця програма надається двічі, в годині 12-тій вдень, а також повторяється в годині 8-мій вечором і триває 90 хвилин.

Американська фірма виробляє совєтські налiпки на авта, не хоче виявити для кого

Фотокопія (поменшена) совєтських наліпок на американські авта

Останніми днями „Свобода" одержала від ієромонаха Николая з української православної церкви св. Петра і Павла в Джонставні, Пенсильвенія, одукоментоване повідомлення про появу популярних в Америці автових наліпок червоно-синього кольору з совєтським гербом (серпом і молотом) та написом „Украниа". Обвідка наліпки довкола та напис і емблема є жовтого кольору. Перевірка виявила, що наліпку випустила фірма „Олл Амерікен Емблем Корпорейшен" в Дірборн Гайтс, Мічіген. Дальша перевірка виявила, що централя цієї фірми находиться в Ню Йорку та що вона належить до тих, які мають уповаження АРБА (Адмістрації 200-річчя Американської Революції) випускати пропам'ятні предмети. В розмові телефоном з президентом цієї корпорації в Ню Йорку, п. Колеманом Шнайдером, „Свобода" довідалася, що ця корпорація справді випустила такі емблеми на замовлення якоїсь фірми в Чікаго для вжитку на якійсь міжнародній виставі, в якій братиме участь Українська ССР та для вжитку учасників тієї вистави. П. Шнайдер відмовився назвати фірму з Чікаго, яка ці емблеми замовила, але заявив, що ці емблеми не будуть продаватись на ринку, хоча їх назва і їх фотознімка поміщені в каталозі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Оновлення довір'я

Вершинна конференція лідерів Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) з активною ролею президента Форда, не зважаючи на початкові побоювання европейських лідерів, виявилася цілком успішною і досягнула намічену мету — обновити взаємне довір'я, а в першій мірі обновити довір'я між Західньою Европою і З'єднаними Стейтами. Після невдач ЗСА у Південносхідній Азії і комуністичних перемог та в обличчі підготовлюваної кінцевої фази Европейської Конференції для справ Безпеки і Співробітництва, яку СССР намагається максимально використати під кутом забезпечення своїх імперіялістичних інтересів, успішне завершення конференції НАТО є чималим позитивом в оборонному західньому фронті.

У той час, коли кінцевий комунікат досить скупий на слова і тільки у дуже загальній формі уточнює чи поновлює заяви щодо завдань і цілей НАТО в контексті зміненої дійсности у світі і на тлі дуже серйозних економічних труднощів, окремі західні лідери у своїх заявах на тему закінченої конференції були набагато відвертіші, наголошуючи проблеми і справи, перед якими стоять західні країни, наявні труднощі, а водночас висловлюючи задоволення з того, що повозно забезпечено надійні рамки для ефективної співпраці на різних відтинках.

Очевидно, ні сам комунікат, ні окремі заяви західніх лідерів ще не розв'язують наболілих проблем ні Европи ні ЗСА, ні миру у світі. Все таки, виразне з'ясування цих проблем і сама спроба почати їх розв'язувати має своє велике значення, є початком позитивного звороту до покращання і навіть оздоровлення. „Ядро нашого альянсу — американсько-европейська солідарність—лишилися непорушені" — заявив західньонімецький канцлер Гельмут Шмідт. Іншими словами, він виразно і ясно заперечив всі твердження совєтсько-московських пропагандистів, мовляв, західній альянс Европи і ЗСА розпадається у висліді політичних і економічних труднощів.

Не приходиться дивуватися, що оце оновлення внутрішнього довір'я і ствердження факту, що майбутнє будь якої західньої держави може бути ефективно забезпечене тільки колективним зусиллям усього оборонного союзу викликало велике незадоволення на Кремлі, всі розрахунки якого спиралися на внутрішній кризі НАТО у зв'язку з грецько-турецьким конфліктом, з подіями в Портуґалії і з відчуженням деяких західніх европейських держав від ЗСА.

Треба надіятися, що західні держави у висліді вершинної конференції таки перемогли ці небезпечні симптоми і реставрували єдність, спаяність та готові в об'єднаному колективі зустрічати всі небезпеки і труднощі сучасної доби.

Добра пропозиція

Федеральна Комісія Громадянських Прав запропонувала, щоб в школах ЗСА, в яких є велика кількість дітей, матірньою мовою яких не є англійська мова, виклади предметів для тих дітей проходили їхньою мовою, аж поки вони не опанують англійської. Пропозиція має на меті запевнити, щоб ці діти не оставалися позаду своїх англомовних товаришів тільки через незнання мови. Видвигаючи цю пропозицію, Комісія також заявила, що це „тільки міт", що Америка є „перетоплюючим казаном". Один із членів Комісії сказав: „Ми не хочемо перетопити всіх у нецікаву, однорідну масу".

Пропозиція Федеральної Комісії Громадянських Прав похвальна і заслуговує на повну підтримку. З неї можуть скористати не тільки діти новоприбулих пуерторіканців, італійців тощо, але також наші українські діти, народжені тут в ЗСА, які задовільно не знають англійської мови, коли йдуть до публічних садочків чи першої кляси. Навчання предметів українською мовою запевнило б, щоці діти вчилися б рахунків, природничих наук в тій самій швидкості, що їхні англомовні товариші, а в той же час вивчали б англійську мову.

Заяви Федеральної Комісії можуть принести нам, українцям, й іншим етнічним групам також додаткові користі. Ці заяви вказують, що урядові чинники зрозуміли те, що представники етнічних руп твердили вже довший час, а саме, що Америка в дійсності не є і не повинна бути „перетоплюючим казаном" і що Уряд повинен заохочувати своїх громадян зберігати рідну мову, культуру, звичаї тощо. Таке нове наставлення Уряду можна використати не тільки для навчання предметів українською мовою в садочках чи в першійклясі, але також для введення в навчальні програми початкових і середніх шкіл таких предметів, як українська мова, історія України, українська культура тощо, подібно, як це зроблено в Канаді. Для нас, американських українців, збереження нашої національної ідентичности є одним із головних наших завдань, а заразом і однією з наших головних проблем. Введення українознавчих предметів у навчальні програми публічних початкових і середніх шкіл дуже допомогло б в збереженні цієї ідентичности.

Партійний апарат не виправдує надій

Київ. — Виступаючи з промовою на Пленумі ЦК Компартії України 20 травня ц.р. перший секретар ЦК В. Щербицький висунув вимогу „серйозно зайнятися навчанням апарату", бо, казав він, факти показують, „що не всі ті, хто за своїм становищем повинні інструктувати і перевіряти інших, цілком до цього підготовлені самі." Мало того, партійні кадри не від того, щоб поживитися з державної каси. Про це В. Щербицький зробив таке промовисте зауваження, вказуючи на одне тільки міністерство: „Не вперше ми говоримо про серйозні порушення, яких припускаються в Міністерстві енергетики і електрифікації УССР. Проте керівництво міністерства не зробило належних висновків. По цьому міністерству знову викрито приписки і незаконні виплати премій. Мабуть час уже Президії Ради Міністрів республіки глибоко розібратись і навести належний порядок."

С. Букшована

НЕВИКОРИСТАНІ РЕЗЕРВИ

Хоч з деяким запізненням, але виглядає, що в нас з успіхом розвиваються акції українських організацій з нагоди „Року Жінки". В пресі вже появилося чимало статтей на цю тему. Додатньою сторінкою є те, що авторами їх не завжди є жінки Свідчить це про зрозуміння серед нашого загалу, що роля жінки виходить поза традиційні рами, і активність жіноцтва на всіх ділянках громадського життя стає щораз більше поширеним явищем.

В щоденнику „Свобода" з 7-го травня ц. р. у статті „Рік української жінки" автор пише, що „дехто з наших людей жартує на тему „Року Жінки". Нема причини до насмішок та жартів". Зі зацитованого виходить, що в нашому суспільстві, не зважаючи на згадані голоси, ще є люди, які не зовсім доцінюють ролю жінки в сучасному світі. В цитованій статті підкреслюється зовсім правильно, що в історії людства були різні періоди, які дуже відрізнялися ролею жінки в них: від невільниці аж до провідниці народів і держав, навіть з диктаторськими правами.

Історія українського народу також дуже характеристична й повчаюча під цим оглядом. Однією з перших і однією з найбільших будівничих української державности була жінка, княгиня Ольга. І не був це виняток, ані припадок, бо крізь цілу нашу історію українська жінка не відставала від чоловіка ані в праці, ані в боротьбі. В сучасному ж світі наступають і вже наступили такі великі зміни в поширенні ролі й завдання жінки, що годі їх не добачувати.

Приводячи приклади на це, залюбки починають від жінок — прем'єр - міністрів. Та це зовсім не з'ясовує глибини процесів і змін, які заходять у житті сучасних суспільств під тим кутом. Недавно обраний французький президент створив у своєму уряді окремий пост, який зайняла одна з найвизначніших представниць французького жіноцтва. Завдання його — піднести ролю жінки в суспільному і державному житті, притягнути якнайбільше жіноцтва до участи в усіх його ділянках.

У ЗСА преса кілька днів тому принесла широко коментовані вісти про зростаючу участь американського жіноцтва у збройних силах Америки. Згідно з тими інформаціями, жінки переходять бойовий вишкіл, не для їхньої участи у бойових акціях, але для цілого ряду допоміжних завдань, які вони можуть з успіхом виконувати.

Усвідомлюють собі ці процеси й зміни у відношенні до ролі жінки в державі у т. зв. соціялістичних країнах. Тільки там зловживають ними, використовуючи жіноцтво для важких фізичних непосильних робіт; одночасно з тим їхня пропаганда розхвалює такий стан на всі лади, мовляв, які то жінки у нас рівноправні і тому подібне. А та „рівноправність" найкраще ілюструється світлинами жінок, які носять цеглу й інші будівельні матеріяли на будовах та у фабриках, а в колгоспах, як правило, жінки виконують найтяжчу працю.

Ясна справа, що ми, українські жінки, які живемо розкинені по цілому світі, не зможемо уникнути впливу й наслідків цих загальних процесів. Ми вже тепер бачимо, як українська жінка перебирає на себе щораз більше загальних суспільних і політичних завдань. Слідно це всюди, а головно серед нашої молоді. В молодечих організаціях, а головно в студентських, керівна участь жіноцтва щораз більша. Одначе, цей струмінь ще не достатньо міцний в нашому житті, якщо йдеться про старше громадянство і це є великою шкодою для нас.

Для нікого не є таємницею, що в останніх роках підупала наша громаська активність. Одні відійшли, другі вибилися із сил, молоде покоління ще не підійшло у відповідній кількості й через те не вистачає людей до праці. Одночасно з тим чимало жінок, які могли б виконувати різні громадські заадання згідно з давніми навиками й звичаями, стоять осторонь.

Чи можемо ми залишити такі великі людські резерви невикористаними? І чому? Жіноцтво творить половину суспільства, ні вродженою інтеліґенцією, ні освітою вони здебільшого не поступаються чоловікам, а дослід показує, що перебрані на себе громадські завдання жінки виконують совісно й успішно. Чому ж нам не використати цих людських резерв для загального добра?

Певно, що природна роль жінки й матері довгі періоди її життя тримає жінку зв'язаною з хатою і плеканням родини. Та все таки навіть у тому стані у неї завжди знайдеться хоч трохи часу для виконування загальних завдань. А коли діти підростуть, тоді тим ширші можливості матері в громадському житті. Загальний досвід вказує, що громадська активність і зацікавлення жінки поза хатніми справами зміцнює її психічне здоров'я, робить духово багатим її життя, а це таке важливе в сьогоднішніх напружених часах.

Статистика переконливо показує, що серед жінок, активних у громадському житті, майже немає проявів психічних захворювань. Значить, зі зросту жіночої участи в нашому громадському житті подвійна користь: для громади й індивідуально для тих жінок, що у нього включилися. Ми чуємо щораз більше голосів, які накликають до пожвавлення нашого громадського життя. І це правильно. Та звідки взяти рук до праці, де ті людські резерви, з яких можна б було зачерпнути нових сил? Очевидна річ, що ці резерви в першу чергу серед молодого покоління, проте включення молоді в громадське життя йде поволі, тож при такому стані не слід поминути жіноцтво.

Тому для цієї цілі, крім усього іншого, нам треба якнайповніше використати „Рік Жінки". Це значить, ми мусимо поставити перед очі громадськости ті людські резерви, які являє собою жіноцтво, та способи, як їх треба включити в громадську активність на всіх ділянках і щаблях суспільного життя. Слід теж звернутися до жіноцтва взагалі, щоб воно в більшій мірі і в значно більшій кількості ніж досі законтивізувалося в загальних справах. Користь з цього буде обопільна — і для громади і для окремих жінок.

о. проф. д-р Ю. Шумовський

СОВЄТСЬКА ВЛАДА, РЕЛІГІЙНЕ ПИТАННЯ І УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

3

О б у р ю є т ь с я він також на те, що, мовляв, служителі релігійних культів дуже активно розгортають свою роботу і каже: „Таке розділення сфер впливу нетерпиме і з ним треба покінчити". Він уважає, що звичайні віруючі, це ніхто інший, як матері, батьки і діти, і що їх конче треба переконати в нездатності, зайвості, некультурності та в злочинності" релігійних поглядів.

В передовій статті журналу „Наука і Релігія" під заголовком „Непримиримий борець проти релігії", пишеться: „Боротьба з релігійними поглядами — це одна з програмових вимог комуністичної партії, яку партія поступово і стійко виконує та провадить у життя на всіх етапах своєї історії, далі додається — „боротьба з релігією — це велика гуманістична справа".

Проти такого тотального наступу на релігію і такого жахливого стану релігії в УССР повстала безумовно сильна реакція всіх Церков і релігій у світі. Духовна влада Іудейського віровизнання відразу зареагувала через своїх парляментарних представників і делегатів у ОН. Римокатолицька Церква цю справу розглядала на Соборі в Ватикані і належно теж зареагувала. Від імени Української Православної Церкви у вільному світі Митрополит Мстислав, що очолює її, не раз посилав рішучі і узасаднені протести до ОН, просьби до державних урядів і високих державних мужів у вільному світі, прохаючи розгляду цієї справи на засіданнях Комітету прав людини при ОН для захисту Української Православної Церкви в Україні та його побожного люду. Але, як бачимо, голоси всіх протестуючих у цих справах, залишаються ще й досі „голосом окликуючого в пустині".

Коли пригадаємо історичні події Православної Церкви на Україні за останніх понад п'ятдесят літ, то бачимо, що вона пережила і ще досі переживає дуже тяжкі та сумні події, головним чином за часи окупації її та поневолення України Червоною Москвою. Від постійних політичних державних та ієрархічних змін, непосильного терору від комуністичної влади, Православна Церква на широких просторах України заливалась кров'ю мучеників і ісповідників за віру в Бога, за святість своєї Церкви та за свої національно - релігійні погляди.

Після революції 1917 року, коли впала російська імперія, Уряд Української Народної Республіки 1-го січня 1919 року проголосив утворення і незалежність св. Української Православної Церкви. Тоді була створена Найвища Церковна Рада, яка своїм рішенням 5-го травня 1920 року цілком відділилась від Московської Церкви, і в 1921 році її очолив св. пам'яти, вибраний Всеукраїнським Православним Церковним Собором, Митрополит Василь Липківський. Дуже швидко Українська Автокефальна Православна Церква на чолі з Митрополитом В. Липківським розрослась, зорганізувалась і окріпла, та мала вже на 1927 рік 30 єпископів, 2,300 священиків та більш як 3,000 парафій.

Але московський комуністичний уряд та московська найвища церковна ієрархія не спали. Вони разом завзялись знищити самостійність і автокефалію Української Православної Церкви, повівши проти неї жорстоку боротьбу. Весь тягар совєтського комуністичного режиму був впав тоді на вірних св. Православної Автокефальної Церкви, яку совєтський уряд поступово почав ліквідувати, найперше нищити саму її ієрархію, духівництво, а потім і людей, віруючих в Бога.

(Продовження буде)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

НАЛІПКИ...

Наліпки чи наклейки або „віндов стикер" і „бампер стикер" дуже поширені на автах американців. Вони різноманітні своїм змістом, формою та кольорами. Звичайно, найбільше їх можна бачити під час виборчої кампанії. За останні 5-6 років появились подібні наліпки з українським змістом, цебто: синьо - жовті кольори, тризубці або напис „Україна" Маючи синьо - жовту з Тризубом наліпку на задньому вікні авта, за чотири роки я мав декілька цікавих запитів від наших співмешканців.

Одного разу, прибувши до праці, я почув із авта, що їхало за мною: „Галло! Чи маєте хвилинку часу?". Оглянувшись, я п о б а ч и в панну чи пані у віці 25-28. Вона, запитавши чи я є українець, попросила адресу, де можна дістати таку гарну наліпку. На мій запит, що вона тут робить і чи знає, що у Чікаґо є велика українська громада і там можна дістати таку наліпку, відповіла, що вона є з Каліфорнії, тут проходить практику в одній лябораторії і що незабаром вертається додому, є тут роджена, батьки померли, українською мовою говорить дуже слабо, але Тризуб хоче мати.

Подібна історія сталась два роки тому, коли молодий чоловік, діґнавши авто, відкрив вікно і запитав також, де можна дістати такий „стикер". Діставши відповідь, ламаною українською мовою відповів: „Я також українець!" Символ українства — синьо - жовтий прапор з Тризубом, притягає ніби магічною силою тих, що вже з тих чи інших причин загубились, відійшли від організованого українського життя.

Вважаю, що такі наліпки повинні бути виготовлені нашими кольорами з Тризубом і написом чіткими буквами Україна (звичайно, англійською мовою). Наші купці і підприємці повинні взятися негайно за продукцію отаких наліпок і через апробату централі УККА, через Відділи УККА, через осередки СУМА, Пласту і ОДУМ, забезпеченеві організації: УНС, УРС, УНП та „Провидіння" розповсюдити їх по всіх закутках українського життя.

Кожний українець і українка, кожна українська родина повинна мати таку наліпку! Наприклад, в Америці нехай буде 250 тисяч авт, власниками яких є наші люди і на кожному з них напис: „Україна". Їдучи до праці, нас будуть читати 250 тисяч, що їдуть за нами, вертаючись з праці буде те саме. Отже, кожного дня пів мільйона наших співмешканців, багато з них може вперше, прочитають слово: „УКРАЇНА". А скільки інших поїздок ми робимо автами? І так щодня, щотижня, щороку, рік за роком... Так ніби мало замітною, малокоштовною пропаґандою будемо систематично поширювати ім'я України, як також вишукувати американців українського роду, що з різних причин залишились поза рамками нашого організованого життя, але які не соромляться, а навпаки, прагнуть мати свою ідентичність, в цьому випадку українську. А тому тепер, у т. зв. вакаційний час, вважаю, треба почати таку акцію, бо час не чекає, час іде.

М. Яременко

Вілла Парк, Ілл.

ЩЕ ПРО ПИСАНКИ

Мусимо бути вдячні п-і Лідії Бурачинській за її вичерпну статтю „Дерев'яні писанки" („Свобода", 3 травня ц. р.), в якій, як визначний знавець народного мистецтва, дуже чітко окреслила значення і призначення писанок, а як референтка прикладного мистецтва при Раді Культури СКВУ дуже тактовно вказала на евентуальне застосування „різьбленок". Можемо тільки додати, що всі, хто буде експонувати ці „різьбленки", мусять дуже виразно зазначити, що це не оригінали писанок, але дерев'яні моделі - макети, як це роблять в публікаціях про архітектурні споруди чи про інші моделі.

Це вказане особливо тепер, коли наш ринок просто заливають „сувеніри" з СССР і незорієнтовані можуть „дерев'янки" прийняти за оригінали. Цього року під час свячення пасок в одній торонтській церкві кмітливі очі писанкарок помітили в кошичках із свяченим „дерев'янки" і хтось сказав: „Добре! Ми посвятили ці дерев'янки, але як будемо їх їсти?!" А одна пані пошепки сказала: „А я своїй приятельці ніколи не послала б замість правдивих квітів японські з пластики!" Не треба додавати, що було весело!

В іншій статті в „Свободі" була згадка про „малі й великі писанки". Тут нам нагадалася подія з-перед сорока років, коли львівські студенти під час великодніх ферій 1933 року збирали по селах експонати на виставку в українськім павільйоні в Чікаґо 1933 року. Ми переказали писанкаркам, щоби до домівки Філії „Просвіти" принесли свої лишні писанки, і старі вишивки, як рукави, уставки, коміри жіночих і коміри та переди чоловічих сорочок.

Не дуже здивувалися, коли, здається в Страсний четвер, дівчата, молодиці, а го й старі бабуні розложили на двох чи трьох столах коло три копи писанок, розписаних прекрасними сокальськими взорами на чорному тлі, а на окремому столі зложили гору старих гарно випраних і „вигладжених" зразків вишивок.

Нам, студентам, особливо припали до вподоби дві писанки, одна велика, розписана на качачім чи гусячім яйці, а друга на маленькому курячому. Та не так думали писанкарки. Вони передусім переповіли всі леґенди, які знали про писанки, особливо кілька відмін — леґенди про Богородицю у Пилата, й кожна розповідачка своєї версії леґенди

(Закінчення на стор. 3-ій)

Інна Лутвак

ДОЛИНА ПЛАЧУ. БЛАГОРОДНІ ЧУЖИНЦІ

(З книги: „Пропам'ятна книжка. Рожнятів і околиць". Зредаґував Шимон Канц, Тель Авів, 1974 р.)

1

30 червня 1941. Совєти евакують місто. Українці організуються, приготовляються перебрати владу. Коло церкви затрималася остання совєтська патруля. Хлопці, які там стояли, говорили зухвало між собою і правдоподібно один з них зневажливо висловився проти них. Один з військових вистрілив і убив молодого Шлапака. Жидівське населення ховалося, думали буде погром. Погрому не було, але при величавому похороні, якраз з протилежної сторони, надійшов Моше Штаркман і декотрі з молодих його побили.

Українці на чолі з д-ром Курбасом перебрали адміністрацію міста. До ради ввійшли д-р Шлапак і отець Костюк. Приказ, щоби жиди знищили бюст Леніна в ринку. У п'ятницю увечері Іван Вишинський прийшов до Мордка Гроля і потаємно розказав, що український комітет постановив, що завтра у суботу, коли жиди виходять з синагоги, українська поліція має зібрати і примушувати жидів убирати свій „Талес", як до молитви, принести з кладовища скриню, в якій носять мерців, збирати в скриню кусні поломаного бюста Леніна і похоронним порядком поховати на жидівському кладовищі. Вишинський порадив Мордкові, щоб оминути скандал, уночі забрати розбиті кавалки і десь їх сховати. Опівночі Мордко збудив Хаїма Вехтера, вони взяли ручний візок, зібрали поламані шматки, повезли за місто коло різниці і там закопали.

Не можу я зрозуміти, як українці, що поколіннями жили з нами, як добрі сусіди могли протягом однієї ночі як кажуть, стати запеклими ворогами? Ось приклад: д-р Кац і його дружина, вдова по радникові Лозінському, були моїми найліпшими приятелями. І ось, як небезпека появилась, я зайшов до них просити, чи не можна в них затриматися на день-два. Д-р Кац утішився, згодився, але вона відповіла: „У мене нема місця навіть для мого жида"! І дійсно, д-р Кац був між першими, яких Гестапо забрало. У вівторок 27 серпня 1941 року голова жидівського комітету д-р Сабат дістав приказ, що до 1-го вересня 1941 р. жидівське населення Рожнятова мусить виїхати. Дали до вибору: Долина, Галич, Болехів, Калуш. Приїхало Гестапо з Калуша, ревізія і всі виїхали.

Після Пасхи, селяни перестали довозити продукти до міста. Голод. Число мерців з дня на день росло, так що на ручних візках їх почали возити на кладовище.

Одного разу Гельця Шапіро оповідає мені, що Стась Юречко, молодший син Гриня Гайдука, прийшов до неї, купив одяг за клг. жита і 12 клг. картоплі, потім, як Стась Юречко пішов, вона відважила, і було 12 клг. жита і 30 клг. картоплі. Як Стась прийшов другий раз, вона йому сказала про це і питалася, скільки вона має доплатити. Він сказав: „Нічого! Я знаю, що і те, що я дав, то замало за вбрання, і як буду мати більше, то ще додам."

Герш Готлоґер оповідав мені, що, як колишній торговець, то він і тепер має контакт з селянами, не дивлячись на те, що за контакт з жидами грозила селянам кара смерти. Одного разу ґестапівець його затримав. Гершко хоча вже мав 60 років, але був сильний, він побив ґестапівця та втік. Хоча знали люди, але ніхто не видав. Він сказав, що його ґестапівці живого не візьмуть. І дійсно, після ліквідації Долини його знайшли в хаті, де сам мешкав, простріляного, а в руках тримав окровавлену сокиру. Сусіди оповідали про його героїзм. Кожного з німців, який увійшов у хату, він точив сокирою, поки кулі його не перешили.

В місті, де стаціонували ґестапівці, їх командант Шульц учився стріляти на летючих птахах; одного разу на хіднику перейшов Янкель Лев з коновкою води, і Шульц влучив йому кулю в плече. В суботу пізно вночі кепська відомість: приїхали кілька автобусів з ґестапівцями з Крюґером на чолі. Заїхали до голови т. зв. юденрату д-ра Вайнреба.

У неділю 30-го серпня 1942 р., о 4-ій годині досвіта, розпочалася стрілянина. Мені вдалося сховатися, — раптом виломили двері з криком: геравс, геравс! Я сховався під ліжко, усіх з хати забрали. Тишина, і чую знадвору прибивають фронтові і задні двері а на вікнах приліплено афіш „бешляґнамт, вер плюндерт, вірд ершосен". Кілька днів пізніше д-р Івашкевич, зять Степана Кардаша, сказав мені за словами українського поліціянта, як над ямами на жидівському кладовищі косили з маленькими дітьми включно мусів роздягатися, перейти на дошках, що були покладені над ямою; оркестра грала, і скорострілли косили так, що і недострілянні впали до ями. З наказу Гестапо місцеві українці мусіли збирати мерців, очистити кров, так щоб не пізнати сліду...

І ось вночі я дістався до бункера, там була моя сестра Маня, її муж і діти. Я здибав моїх приятелів, Йосю Ліндбавма і Хаїма Вольфа Віґдоровича. Вони сказали мені, що не можна тут залишатися, бо вже всіх з „юденрату" розстріляли. У вівторок вночі пускаємося в дорогу, у четвер, ніччю підходимо до дому Степана Кардаша, який мешкав коло лісу. Його зять д-р Івашкевич дуже сердечно нас прийняв, висказав нам глибоке співчуття, нагодував нас і позволив нам сховатися в ямі у стодолі, де ми могли тільки лежати. Д-р і його дружина Ольга подали нам вночі теплу страву. Вони нам оповідали, що сталося і кого з жидів зловили. Залишатися у Кардаша було небезпечно. Він і його рідні — благородні люди, не раз помагали жидам, але порозвішувані скрізь були афіші від Гестапо: Хто поможе жидам — смертна кара. Ми мусіли якнайшвидше втікати.

(Продовження буде)

Відбувся З'їзд абітурієнтів української гімназії в Перемишлі

Союзівка (М. П.). — У днях 24 і 25 травня відбувся на цій оселі УНСоюзу з'їзд абітурієнтів української державної гімназії у Перемишлі з приводу 45-річчя матури. З'їздом проводила президія у складі д-р М. Прокоп — голова, д-р П. Грицеляк — заступник голови, мгр І. Скочиляс та Р. Тимчук — секретарі. Почесну президію творили: о. декан І. Сиротинський, ред. П. Ямняк та три неприсутні з огляду на стан здоров'я професори: Тадей Росткович, Теодозій Ставничий та Казімєж Ліц.

Із колишніх 109 абітурієнтів, які здавали матуру в українській гімназії в Перемишлі в 1930 році, у з'їзді взяли участь 14 осіб. Вони прибули, в більшості з родинами, з Ню Йорку, Кліфтону, Елизабету, Філядельфії, Чікаґо, Монтреалю, Торонта та Едмонтону. Не прибули на з'їзд 13 осіб, що живуть на Заході, головним чином, на американському континенті. Приблизно 18 із колишніх абітурієнтів живе в Україні, 7 у Польщі, 13 померли, а доля 37 невідома. Згинули у визвольній боротьбі, або були знищені окупантами України, чи в процесі війни сім осіб: 1. Михайло Кропивницький на фінляндському фронті під час нападу СССР на Фінляндію в 1939 році; Ярослав Демчук замордований НКВД в червні 1941 року у в'язниці у Львові; 3. Іван Равлик замордований ґештапом восени 1941 року у в'язниці у Львові; 4. Володимир Федевич розстріляний ґештапом на переломі 1941 і 42 року в Галичині, разом з групою жидів; 5. Володимир Жук знищений німцями під час війни у Варшаві; 6. Степан Фік згинув як старшина американської армії в червні 1944 року під час висадки у Франції; Ярослав Солган згинув в 1946 році на Закерзонні як фармацевт УПА. В 1947 році попав в полон на Закерзонні о. Андрій Радьо, капелян УПА. Відбув 10-річне ув'язнення в концтаборах СССР і помер, повернувшись на Україну.

З'їзд зорганізував Ініціятивний Комітет з П. Ямняком у Проводі. У програмі з'їзду була доповідь д-ра М. Прокопа п. н. „До генези нашого покоління", обмін інформаціями про долю неприсутніх шкільних товаришів та відтворення окремих годин навчання в гімназії з участю І. Скочиляса, Р. Рейнаровича, П. Ямняка та Р. Тимчука. Бенкетом, у програмі якого були спомини та розвагова частина, проводив І. Скочиляс.

Службу Божу для учасників з'їзду відправив в неділю 25 травня, у каплиці Союзівки, о. декан І. Сиротинський, парох Свято-Миколаївської церкви в Торонті, також к. абітурієнт української гімназії в Перемишлі в 1930 р. У своїй проповіді він говорив про ролю, яку виконали виховники тієї гімназії у вирощуванні відданої їм під опіку молоді, у її інтелектуальному рості, у формуванні її характеру, а далі він вказав на те, що почуття власного покликання і місії виконати певні завдання для добра інших та цілої громади, — це основна суть повноцінного життя кожної людини.

Привітання з'їздові прислали Блаженніший Патріярх Йосиф, о. протопресвітер Т. Форостіль, професори Т. Росткович, Т. Ставничий, К. Ліц, Христина Хитра-Кіналь та ін. В імені голови Землячтва „Перемищина" ред. В. Качмара, з'їзд вітав секретар Землячтва М. Хитра, а з рамени Товариства „Ярославщина" проф. Р. Чубатий.

На з'їзді м. ін. вирішено перевидати довідник п. н. „Звідомлення Кружка Родичів при державній гімназії з українською мовою навчання в Перемишлі", що появилось друком в 1936 р. і є тепер бібліографічною рідкістю. Це цінний посібник для студій не тільки тієї гімназії, але також для пізнання процесу вирощування української інтеліґенції в західних окраїнах України. У ньому знаходиться поіменний список абітурієнтів української гімназії в Перемишлі від часу її заснування в 1896 р. аж до 1936 р. У списку можна знайти чимало прізвищ пізніших видатних діячів громадського життя та учасників визвольної боротьби українського народу періоду Першої і Другої світових воєн. Кошти перевидання цієї книги, що має 240 сторінок, будуть виносити приблизно 10.00 дол. за примірник, в залежності від числа зголошених замовлень. Учасники з'їзду зобов'язались вплатити по 25.00 дол. на покриття прелімінарних коштів видання. Ті, хто заінтересований придбати цю книгу, зокрема колишні учні української гімназії в Перемишлі, повинні зголошувати своє бажання на адресу:

J. Reynarovych, 100-D Montgomery Street, Jersey City, N. J. 07302.

Готуймось до вишиваних вечерниць СУА в Ню Йорку

Основною ознакою культурних здобутків нації є його мистецтво. Народне мистецтво є найбільш питомим і безпосереднім явищем, воно бо є виявом стихійних, творчих сил нації. На розвиток цих творчих сил впливає природа і саме багата природа України розвинула почуття і потребу краси в нашого населення. Ще давним — давно українці прикрашували одяг і предмети щоденного вжитку. Українська жінка, яка найближче стояла до всякого роду домашніх речей поклала основу під храм української культури, бо в більшості вона була творцем і виконавцем цих цінностей. І це вона зберегла протягом віків і донесла до нашого часу скарби народного мистецтва. До тих цінностей належить українська вишивка. Вона гарна й незаступлена. Чи на модерній довгій сукні чи на спортовому або дитячому одязі, всюди вміло примінена — чудово виглядає. Кілька вишитих серветок чи подушок заокруглюють і підкреслюють красу та елеґантність вміло влаштованої кімнати. Тому й не диво, що майже кожна українка вміє вишивати. А нам, що знайшлися поза межами рідної землі, вишивка пригадує все рідне. Тому нашим завданням є передати любов і пошану до вишивки українській молоді. Коли зближаємося до літніх вакацій треба подумати над тим, що це саме добра пора, щоб щось вишити й навчити дітей під час вакацій вишивати: тим самим будемо готові на імпрези Вишиваних Вечерниць, де можна похвалитися вислідом своєї праці, гарно забавитися, а може й виграти нагороду. Тому всі вишиваймо — зустрінемося на Вишиваних Вечерницях 11 жовтня у Народному Домі, в Ню Йорку, які будуть завершенням відзначення 50-ти річчя СУА.

Окружна Управа СУА не має жадних сумнівів, що членство прибуде численно; запрошується гостей.

Лідія Магун

Голоси читачів

(Закінчення зі стор. 2-ої)

кінчила „рефреном": А ти, Ганно, думаєш, що Мати Божа до Пилата носила калачі чи гусячі яйця?!"

Ганною звалася власниця цієї „максі" - писанки. Більше саркастичні були завваги на адресу власниці „міні" - писанки. Їй просто сказали: „Та ж то гріх писанку писати на „запортку" (яйце, з якого не вилялося курчатко). То ти добрі яйця занесла до жида, а до церкви понесеш святити запортки?"

Ми, студенти щойно тоді зрозуміли значення писанки! Завваги писанкарок були дуже недипломатичні, але власне вони різкі й рішучі, зберегли нашу писанку до нинішнього дня. Ми були тоді певні, що ні Ганна, ні друга писанкарки вже більше в житті не будуть писати ні качачих, чи гусячих, ні маленьких курячих писанок.

О. Г-а

Торонто

ВІДДІЛ 460 УНСОЮЗУ в ЛОНДОНІ, ОНТ.

ділиться сумною вісткою, що дня 18-го травня 1975 р., несподівано, помер на 53-му році життя, наш Дорогий Член, довголітній Організатор і Секретар Відділу

бл. п.

ПАВЛО САХАРЕВИЧ

ПОХОРОНИ Покійного відбулися в середу, 21-го травня 1975 р. з української католицької церкви Христа Царя на кладовище св. Петра в Лондоні.

У Покійному ми втратили щирого Друга, відданого патріота та незрівняного працівника Українського Народного Союзу.

Дружині і усій Рідні Покійного, передаємо вислови нашого найглибшого співчуття.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
ВІДДІЛ 460
Лондон, Онтаріо, Канада

Дня 23-го березня 1975 р. в Торонто, Канада, несподівано помер

бл. п.

Мґр ВОЛОДИМИР СТЕЦУРА

а 26-го березня Його Тлінні Останки відпровадили на вічний спочинок, крім повдовілої Дружини, Синів та Внуків — Його найближчі Рідні, які прибули з Відня (Австрія), Едмонтону, Вінніпегу, Віндзору та з Ню Йорку (ЗСА) і гурт Приятелів та Знайомих. Спочив на віки в канадській землі, далеко від рідної Батьківщини, за яку 15-літнім юнаком боровся в р'ядах УГА.

Подяка Усім, що взяли участь в похоронних обрядах була поміщена в канадській „Нашій Меті" від дня 10-го травня ц. р. Тут хочемо щераз висловити нашу вдячність Усім, що в тих тяжких хвилях були з нами, а зокрема і Тим, що в пам'ять Покійника зложили пожертви на „Патріярший Фонд":

по 50.00 дол.: Евгенія і Зенон Корчинські, О. Головка, С. В. Юрко Головка; по 25.00 дол.: Любомир і Володимир Онишкевич, Емілія і Володимир Процінські, Д. Ярема Салка; по 20.00 дол.: Ярослава і Стефан Лозинські, М. Церіг, О. Ферстер, Марія і Любомир Лампіки; по 15.00 дол: О. Кучарська, С. і А. Хараки; по 10,00 дол.: В. Баранський, Шарльота Баранська, Марія і Ярослав Баранські, М. Комісар, І. Бриґідер, Н. і К. Медвідські, Г. і А. Хотинецькі, О. В. Проць; по 5.00 дол.: С. Янішевська, К. Бігус, С. і М. Тимчишини. ЛУКЖ 16.00 дол.; Св. Миколаївський Хор — Торонто 51.00 дол. Разом 510.00 долярів.

Замість квітів на могилу Краяна

сл. п.

проф. д-ра Василя Стецюка

складають на цілі НТШ в ЗСА суму 10.00 долярів

Рочестер, Н. Й. — Омелян ОМЕЦІНСЬКИЙ з Дружиною

Замість квітів на могилу нашого Найдорожчого БРАТА, ШВАҐРА і ВУЙКА

бл. п. Теодозія Ляховича

професора середніх шкіл у Польщі, Німеччині та Австралії, голови НТШ Відділу в Австралії та члена многих українських організацій, який відійшов у Вічність дня 2-го травня 1975 р. в Мельборні, Австралія — складаємо 410.00 долярів на Українську Католицьку Церкву, НТШ та інші цілі в Мельборні, Австралія.

РОДИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність дня 29-го січня 1975 року наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМЦЯ і БАБУСЯ

бл. п.

ЯРОСЛАВА ЦЕГЕЛЬСЬКА з РОЗЛУЦЬКИХ

Цією дорогою складаємо щиро подяку Всім, що віддали нашій Найдорожчій Покійній останню прислугу, як рівнож Тим, що поспішили до нас з поміччю й висловами співчуття в хвилинах нашого глибокого смутку. В першу чергу щиро дякуємо Їх Блаженству, Патріярхові Кир Йосифові за вислови співчуття та за Заупокійну Божественну Літургію у сороковий день смерти та Їх Екзцеленції Митрополитові Кир Амвросієві за вислови співчуття.

Щиро дякуємо Всечеснішим Отцям за участь у похоронних відправах: о. дек. Я. Сіркові, о. крил. Е. Боднарові, о. крил. І. Прокоповичеві, о. Т. Дурбакові, о. І. Оришкевичеві, о. Л. Тимкові та о. Г. Бенедикові, ЧСВВ.

Зокрема щиро дякуємо Всеч. о. деканові і пароховї церкви св. Йосафата Я. Сіркові за уділення Покійній Св. Тайни Єлеопомазання, за щирі слова потіхи та прощальну проповідь у церкві.

Щира подяка членам хору „Дніпро" і диригентові, маестрові Е. Садовському за прегарний спів в часі Парастасу, а зокрема п. Е. Садовському за похоронні відправи.

Дякуємо за щирі прощальні слова нашому своякові о. крил. І. Прокоповичеві, п. М. Грушкевич від Окр. Ради СУА стейту Огайо, п. О. Демкечук від 33-го Відділу СУА, якого довголітньою членкою була Покійна та нашому своякові мгр О. Гукові.

Невимовно ми вдячні д-рові А. Клосові, який з великою дбайливістю і безінтересовно на протязі довгих літ опікувався Покійною до останніх хвилин її життя. Щиро дякуємо членам нашої Родини, Приятелям і Знайомим, а зокрема Тим, що прибули з-поза Клівленду, за участь у похоронних відправах, за Заупокійні Служби Божі, за молитви, за квіти, за пожертви на добродійні цілі та слова співчуття зложені особисто, листовно або телефонічно. Зокрема щиро дякуємо сеньйорці нашої Родини, Дорогій Теті Степаніді Прокоповичевій за прибуття з Детройту і участь в похороні.

Щира подяка за квіти: М. і М. Гірнякам, А. і А. Рощаковським, О. і І. Гукам, В. і А. Гривникам, Я. і О. Цегельським, Й. Плютові, Д. Шепові та фірмі Lanson & Sessions, Co.

Дякуємо щиро за особисті прислуги: З. Комарянський, Е. Дубас, В. Полянській, М. і М. Гірнякам, І. і С. Романякам, М. Яремі, М. і В. Баслядинським, І. Капубинській та членкам 33-го Відділу СУА. Рівнож дякуємо членкам 33-го Відділу СУА за вложення до домовини землі з України і відзнаки СУА і відмовлення вервиці при домовині, а Апостольству Молитви за відмовлення вервиці в церкві св. Йосафата і впровадження домовини з процесією до церкви.

В кінці щиро дякуємо п. М. Колодієві, директорові похоронного заведення, за дбайливе переведення похорону.

Нехай Всевишній Господь винагородить усіх Вас щедрими ласками.

Муж — о. ЕВГЕН
Діти: РОМАН з дружиною СТЕФОЮ
ЮРІЙ з дружиною КАТЕЮ
МАРІЯ КАЛЬБА з мужем ОЛЕГОМ

Пожертви на добродійні цілі, замість квітів на могилу бл. п. ЯРОСЛАВИ ЦЕГЕЛЬСЬКОЇ зложили:

по 50.00 дол. — О. і д-р Е. Михайленки;
по 40.00 дол. — А. і Е. Ратичі;
по 30.00 дол. — The May Co.;
по 25.00 дол. — С. і А. Долгі, С. і А. Глоговські, І. і А. Романяки, З. Комарянська, А. Ратич, Н. і С. Федишки, І. і І. Ляшці, І. Капубинська, Я. і Я. Гуменюки;
по 15.00 дол. — І. і З. Федешини, д-р А. Жуковський, Д. і М. Лиски;
по 10.00 дол. — Б. і А. Сатурські, В. і І. Ніки, В. і А. Надозірні, М. Колодій, І. Войтина, І. і З. Комарянські, А. і І. Шепіє, І. і Н. Бачинські, М. і М. Гірняки, С. Стеткевич, д-р Д. і М. Фарйони, І. і О. Руденські, І. і О. Совірки, Е. і М. Долгі, родина Дубасів, В. і Л. Колодчини, Я. і О. Дужі, В. і Т. Слободини, Е. Кемпбел, Р. Кальба, Д. і Е. Ратич, Д. Певшак, Л. і О. Щур, Р. і М. Касараби, О. Галяревич, М. і Л. Голіят, М. і І. Іванишини, Е. і Д. Фаддии;
по 5.00 дол. — І. і В. Садуки, З. і Е. Флітель, О. Волчук;
по 4.00 дол. — Д. Качмарський.

Парохіяни церкви св. Йосафата у Бетлегем, Па.	$ 86.00
Членки 33-го Відділу СУА, Клівленд	140.00
Членки і 91-ий Відділ СУА, Бетлегем	82.00

Пожертви вислано як слідує:

Патріярший фонд у Римі	$350.00
Церква св. Йосафата у Пармі	250.00
Дім і Музей СУА, Ню Йорк	267.00
Розбудова укр. місійної церкви в Арґентині	40.00
Новіціят Отців Василіян у Бразилії	30.00
Укр. Місійна Станиця у Назареті	25.00
Пластовий журнал „Готуйсь"	45.00
Разом	$1,007.00

Просимо вибачення, якщоб ми когось через недогляд пропустили в нашій подяці.

З глибоким жалем повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 10-го травня 1975 р. в Сакраменто, Каліф., упокоївся в Бозі наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

ПАВЛО ВАРЕНИЦЯ

проживши 81 років, б. член УНСоюзу.

ПОХОРОН відбувся 21-го травня 1975 року.

Горем прибиті:
дружина — КАТЕРИНА
дочка — ЮЛІЯ
син — МАРКІЯН
5 внуків і 7 правнуків

Ділимося сумною вісткою, що з Волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність, 1-го червня 1975 року, в Ню Гейвені, Конн., проживши 77 років, наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

АНТІН КРАВЧУК

ПАНАХИДА буде відправлена у вівторок, 3-го червня 1975 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Маркевича.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 4-го червня 1975 р. о год. 9-ій ранку з української католицької церкви св. Михаїла на цвинтар св. Лаврентія в Ню Гейвен, Конн.

Горем прибиті:
дружина — АНТОНІНА
дочка — ЯРОСЛАВА
Близька і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Україні і Польщі

З діяльности Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку

Весняний сезон п'ятницевих вечорів Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку, започаткував 4-го квітня ц. р. Б. Певний своєю доповіддю про початки мистецтва в Україні, ілюструючи доповідь прозірками власної — і Володимира Вороневича продукцій. Авторів вечора привітав голова Клюбу, інж. Іван Жуковський. Відтак Б. Певний демонстрував різні роди малярства, орнаменти і матеріяли, якими користувались мистці в давнині. Окремо згадав про культи й обряди давніх мешканців України і їхні первісні скульптури творення. Все було ілюстроване чіткими барвистими прозірками. Глядачі побачили мистецькі орнаменти прикрашування старослов'янського письма у церковних книгах, також декілька дбайливо випрацьованих дереворитів з ХУІ ст. Про давні культи померлих вказують численні кам'яні „баби" найдені в Україні, деякі загальновідомі, як „Світовид" найдений у річці Збруч, забраний і переховуваний в ... Кракові. З ділянки нумізматики, висвітлено золоту монету Володимира Великого, срібну Ярослава Мудрого й інші. Висвітлено також багато фресків, давніх мозаїк і давні малюнки візантійського стилю, що широко розійшлись в Україні, деякі стилі будівництва, як візантійський, ренесанс, козацьке барокко, що їх примінювано при будові святинь та інших будівель. В. Певний згадав про багаті розкопки з могил Кульоба, Солоха і Чортомлика, звідкіля добуто багато предметів; золоті вази, жіночі прикраси із золота, також для упряжі і багато інших предметів золотих, позолочуваних та срібних давнього скитського мистецтва. Деякі із тих високовартісних предметів з українських музеїв привезено до Ню Йорку і влаштовано в Метрополітальному музеї виставку скитського мистецтва. Обидвом авторам за цінну доповідь подякував маестро Степан Крижанівський, а всім присутнім за участь.

МУЗИЧНИЙ ВЕЧІР

У п'ятницю 18-го квітня відбувся в залях Клюбу скрипковий концерт Ірини Когут при фортепіяновім акомпаньяменті проф. Марти Чапельської-Яримович. Обидві пані завітали до Ню Йорку з Філядельфії. Голова Клюбу щиро привітав їх та подякував за приїзд до Ню Йорку. Молода скрипачка народжена вже в ЗСА почала свою нау. гри на скрипці з 8-го р. життя, і саме цього року матиме свій кінцевий дипломовий речиталь в музичній Академії; знову ж акомпаньяторка, проф. Марта Чапельська-Яримович, загально знана піяністка, виховувалась і покінчила вищі музичні студії в Ню Йорку. У програмі концерту були такі музичні твори: „Чакона", муз. Віталі, „Соната Д-дур" оп. 137 — Шуберта, Соната, муз. Франка і „Румунські народні танки", муз. Бартока.

Концерт був дуже вдалий, гра дуже ефектовна, був ядерний тон скрипки, уміла техніка, видно було добру музичну школу, пробивався небуденний музичний талант скрипачки. Акомпаньяторка супроводила її з великою уважливістю, тому й вийшла гарно милозвучна зіграність. Присутні дуже щирими оплесками дякували обом мисткиням за милий вечір.

УКРАЇНСЬКИЙ ВОЯК ПІД БРОДАМИ

„Український вояк під Бродами" — це черговий вечір, що відбувся в п'ятницю, 25 квітня 1975 р. Виступали на вечорі: д-р Роман Дражньовський, інж. Юрій Тис-Крохмалюк, В. Будний, а в мистецькій частині вечора — Оля Кириченко-Шуган, Марія Слупчинська, Юрій Денисенко і мистецький керівник цієї частини, О. „Гого" — Слупчинський. Програмою вечора проводив голова місцевої Станиці І УД УНА, Роман Данилюк.

Програму вечора відкрив голова Клюбу, інж. Іван Жуковський, вітаючи присутніх, зокрема ген. Валійського, голову Головної Управи І. УД. УНО д-ра Романа Дражньовського і голову місцевої Станиці, Романа Данилюка, інж. Юрія Тис-Крохмалюка з Детройту, Ярослава Грановського, щолк. Михайла Ліщинського, голову Об'єднаних Організацій Нюйоркської Метрополії, адв. Романа Гуглевича, передаючи дальше ведення програми Романові Данилюкові.

У короткому слові Р. Данилюк подякував Управі Клюбу за запрошення влаштувати такий вечір, привітав щирими словами своїх побратимів, та зазначив, що нинішній вечір присвячений появі нової книжки „Броди" — збірника статтей і нарисів, за редакцією Олега Лисяка, в якому поміщено: Причинки до історії Дивізії, Спогади та „Броди" в поезії; разом 350 стр. друку, зі світлинами і схемами розташувань бойових частин. Це збірна праця багатьох колишніх вояків Дивізії, також знаних українських публіцистів і поетів.

З черги інж. Тис-Крохмалюк з Детройту накреслив коротко й ядерно теперішні важливі завдання дивізійників - зберегти для історії якнайбільш вичерпну літературу про Дивізію, від самого початку її існування, зокрема звернувся з апелем до всіх тих, що могли б написати свої спогади, переживання чи подати інші відомості про Дивізію. Кількість колишніх вояків Дивізії постійно меншає, а з ними пропадають для історії не раз важливі відомості; досі не надто багато появилось друкованих матеріялів про Дивізію.

Реферат про Дивізію з перспективи 30 років, виголосив побратим В. Будний. У гарній формою й змістом доповіді, він насвітлив обставини серед яких прийшлось організувати Дивізію. Тридцять років українська громада говорить і пише лише про мертвих, що впали під Бродами, але треба також згадувати їх, коли — були живими, коли свідомо йшли до Дивізії, щоб започаткувати свою збройну силу і нею охороняти свій нарід у тих вовчих беззахисних часах. Воно знали, що це не іграшки, а справа життя або смерти серед тих обставин, в яких найшовся український нарід під час Другої світової війни.

Доповідь побратима Будного буде в цілості поміщена у „Вістях Комбатанта".

Кінцеве слово виголосив д-р Р. Дражньовський вияснюючи, чому перевидано книжку „Броди", доповнюючи її новими статтями чи спогадами та новими поезіями з дивізійною тематикою. Він сердечно подякував членам Редакційної Колегії — Олегові Лисякові, Василеві Верезі і Михайлові Ліщинському, за співпрацю при редагуванні книжки.

Після перерви, під час котрої продано багато примірників нової книжки, відбулась друга частина вечора — мистецька частина поезії про битву під Бродами гуртком мистців-рецитаторів в складі: О. Кириченко-Шуган, М. Слупчинська і Ю. Денисенко, в музичному супроводі фортепіяну.

Вечір відбувся при численній участі нюйоркських та позанюйоркських гостей.

Б. Б.

Українська католицька церква св. Покрови в Бріджпорті відзначила 25-літній Ювілей

Дня 20-го квітня 1975 р. о год. 3-ій по полудні в українській католицькій церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Бріджпорті, Конн. розпочато ювілейні святкування Архиєрейською св. Літургією, яку відправив Владика Йосиф, єпископ Стемфорду в сослуженні місцевого пароха, о. крилошанина Ярослава Шуста, о. Мицишина, пароха української католицької церкви Пресвятої Богородиці в Колчестері, Конн. Присутні отці: Назаревич, Кучма, Яковченко, парох української православної церкви св. Трійці в Бріджпорті, Конн. До Служби Божої співав церковний хор під проводом Михайла Заяця. Владика Йосиф виголосив науку, пов'язану з 25-літнім Ювілеєм та історією церкви, як також підкреслив, щоб ми любили свою Церкву, свій гарний і багатий обряд, українські національні надбання, культуру, звичаї й обичаї, та щоб, не затратили своєї ідентичности на еміграції. Також заохочував, до більших покликань на службу Бога, бо коли Україна буде вільна, наші священики підуть туди й будуть відновляти й відбудовувати нашу Церкву й віру. Опісля Владика з отцями відспівали панахиду по бл. пам'яті членів парафії.

О год. 5.30 вечора почалася друга частина ювілейних святкувань, а саме бенкет у ресторані Трі Дор в Бріджпорті, Конн. За головним столом засіли: Владика, о. парох-ювілят Шуст, о. монсеньйор Манастирський, о. монсеньйор Долинай, о. Кучма, о. Моско, о. Мицишин, о. Яковченко, о. Назаревич, о. Огірко, тостмайстер проф. д-р В. Ленцик, Мирослав Стахів — голова Ювілейного комітету й Дмитро Черняський — голова Церковного комітету. Також пані добродійки, дружини отців та члени Ювілейного комітету.

Бенкет відкрив голова Ювілейного комітету, Мирослав Стахів, вітаючи Владику Йосифа, отців-монсеньйорів і отців, гостей і ювілятів-парафіян. Він підкреслив послідовну і жертвенну працю ініціяторів-організаторів української католицької парафії, та всіх інших, які протягом 25 років жертвенно працювали для своєї Церкви, вислідом чого є святкування 25-літнього Ювілею. Він теж подякував о. пароховї крилошанинові Шустові за його витривалу, послідовну й жертвенну працю для нас — парафіян на славу Бога, нашої поневоленої Української Католицької Церкви й Українського Народу. Повстанням з місць і хвилинною мовчанкою вшановано бл. пам. членів-основників і всіх колишніх парафіян. Опісля голова Ювілейного комітету подякував членам Ювілейного комітету за жертвенну співпрацю, яка увінчалась гарним успіхом. Відтак голова представив сусіду зі Стемфорду, проф. д-ра Василя Ленцика, тостмастра, якого попросив до дальшого ведення програми бенкету.

Тостмайстер попросив Владику провести молитву, а відтак вніс тост для всіх парафіян-ювілятів, і парафіяльний хор відспівав многоліття „Сотвори Господи". Опісля представив почесних гостей і членів Ювілейного комітету за головним столом. Після обіду тостмайстер попросив головного промовця, о. Антона Кучму, пароха в Вест Айсліпі на Лонг Айленд. Промовець з'ясував вартість і значення Церкви й нашого обряду, звичаїв і обичаїв. Відтак тостмайстер прочитав привіти, які наспіли від: Їх Блаженства Патріярха Иосифа з Риму, посадника міста, від отців із сусідських парафій, також від парафіян, які не могли бути на бенкеті.

У мистецькій програмі виступив церковний хор під проводом М. Заяця, який відспівав дві пісні. Опісля танцювальна група „Дніпро" під проводом Ірини Романів, старша група і молодша виконали танці.

На закінчення виступив гурток пластових юначок „Гуцулки" під проводом пластунки Вірлиці Оксани Тромси, які в супроводі акордіону Ліди Пелещук і гітари Оксани Тромси відспівали три пісні.

Тостмайстер д-р Ленцик подякував виконавцям за їхні виступи. Опісля попросив до слова о. монсеньйора Долиная, пароха закарпатської католицької церкви св. Івана Хрестителя, який склав гратуляційні побажання від себе і від парохіян.

Побажання і привіт склав о. А. Яковченко парох укр. автокеф. православної церкви св. Тройці в Бріджпорті, Конн. Опісля слідували привіти від таких організацій та товариств; Від СУК „Провидіння" привітав голова Окружної Ради на Ню Інгленд і від головної Управи Екзекутиви, о. Огірко, від УККА голова місцевого відділу Мирослав Стахів, від СУА — О. Папроцька, голова місцевого Відділу; від Народного Дому — голова Йосиф Сливінський, від УНСоюзу — голова місцевого Відділу Р. Стець, від УРСоюзу — голова місцевого Відділу М. Перепічка, від пластової Станиці — станичний інж. В. Шуст, а від „Укр. Стейтового Дня" Стейту Коннектікат — М. Рудий.

Після привітів промовив Владика Йосиф, нав'язуючи факти, пов'язані з нинішнім 25-літнім ювілеєм. Пригадав про нашу місію й обов'язок свою Церкву й рідний прабатьківський обряд та культуру любити й не асимілюватися. На кінець забрав слово наш парох, о. крилошанин Ярослав Шуст. Він пригадав присутнім організацію нашої парафії та її історію за час 25-ти років. Рівнож вичислив усіх голів і членів церковних комітетів, згадав про Сестрицтво, яке в великій мірі причинилося до росту й розвитку парафії протягом 25-ти років нашого існування.

На закінчення тостмайстер подякував усім присутнім за участь і попросив о. Мицишина провести молитву. Після молитви церковний хор відспівав „Боже Великий", передаючи 250 присутнім ще більше святочного ювілейного настрою.

М. С.

Нове філателістичне видання

ВІТАЙ ПАТРІЯРШЕ! Р. Б. 1975
FIRST UKRAINIAN PATRIARCH - HOLY YEAR 1975

Заходами референта Патріяршого Фонду Парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго появилося нове філателістичне видання. За його основу вжито пропам'ятний бльок 10-річчя на волі нашого Блаженнішого Патріярха Йосифа. Цей бльок появився вперше з нагоди Євхаристійного Конґресу в Мельборні, Австралія, в лютому 1973 р., заходами знаного філателіста та церковного діяча Степана Кікти з Клівленду під фірмою Т-ва За Патріярхальний устрій Помісної Української Католицької Церкви. Незужиті бльоки цього видання надруковано чорною краскою „Наш Патріях" на українських значках та „Аур Патріярх" на англомовних значках. Бльок має 15 значків, в тому є 10 значків Блаженнішого Патріярха з надруками, інших 5 значків, що представляють герб Блаженнішого, Собор св. Софії та печатку Євхаристійного Конґресу „За Християнську Україну", є без надруків. Сам бльок має двомовні надруки, як на поміщенім монтажі.

Пригадуємо нефілателістам, що вже в липні 1968 р. заходами КОТУКЦ-у, в Чікаго, в виконанні Л. Рихтицького появилася серія значків Блаженнішого Иосифа з написом: „Вітай Патріярше" — миряни Чікаго 26 - 29 липня 1968". Миряни Чікаго вже в липні 1968 вітали Блаженнішого Иосифа як свого Патріярха, а тепер з появою нового видання значків є нагода пустити їх у світ на наших листах та цим причинитися до розбудови Помісности нашої УКЦеркви та пропаґанди в світі.

Н. Н.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРІЙ ДАВИДКО, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н.Й., помер 9 грудня 1974 р. на 86-му р. ж. Нар. 6 травня 1887 р. в Україні, став членом УНС в 1915 р. Осиротив шестеро дітей, 12 внуків і 21 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Калвари в Боффало, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

МАТИЛЬДА З. КРУЩЕЛЬНИЦЬКА, членка УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н.Й., померла 5 вересня 1974 р. на 59 р. ж. Нар. 28 липня 1915 р. в Бостоні, Н.Й. Осиротила мужа Володимира і сина Володимира. Похорон відбувся 9 вересня 1974 року на цвинтарі св. Иосифа в Боффало, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

ІВАН КОСТИРА, член УНС Відд. 231 Б-ва св. Петра і Павла в Фенікселі, Па., помер 2 липня 1974 року на 84 р. ж. Нар. 5 грудня 1890 р. в Україні, став членом УНС в 1915. Осиротив сина, трьох дочок, 8 внуків, 10 правнуків. Похорон відбувся 6 липня 1974 р. на укр. кат. цвинтарі св. Петра і Павла в Фенікселі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Чук, секр.

МАРІЯ БОРКІВСЬКА, членка УНС Відд. 127 С-ва св. Миколая в Боффало, Н.Й., померла 4 квітня 1975 р. на 64 р. ж. Нар. 9 вересня 1910 р в Польщі, стала членкою УНС в 1950 р. Осиротила мужа Степана, дочок Казімиру, Алісу і 5 внуків. Похорон відбувся 14 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Матвія в Вест Сінека, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

ІЛЬКО ПАРАЩИНЕЦЬ, член УНС Відд. 347 в Міллвіл, Н. Дж., помер 28 лютого 1975 р. на 80-му р. ж. Залишив у смутку синів Миколая і Андрія, шість дочок: Анну, Стеллу, Олену, Марію, Ольгу, Дороті; 24 внуки і 8 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі укр. прав. церкви св. Петра і Павла.
Вічна Йому Пам'ять!
К. Гордон, секр.

ОЛЕКСАНДРА СИРОТИН, — членка УНС Відд. 221 Б-ва св. Степана в Чікаго, Ілл., померла 15 лютого 1975 р. на 78-му р. ж. Нар. 12 вересня 1896 р. в Харкові, Україна, стала членкою УНС в 1950 р. Залишила в смутку дочку Поліну. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Гров, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

МИХАЙЛО АДАМЧУК, член 103 Відд. УНС в Мілвокі, Віск., помер 9 вересня 1974 р. на 81-му році життя. Залишив в смутку дружину Марію, дочку Ірину. Похорон відбувся на цвинтарі Гайленд Меморіял Парк.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ЕВА ШПИЦАР, член УНС Відд. 114 Б-во св. Володимира в Чікаго, померла 3 серпня 1974 р. на 87 році життя. Нар. 1888 р., стала членкою УНС в 1950 р. Залишила в смутку 3 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 7 серпня на цвинтарі св. Миколая в Чікаго.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

МАЛАНІЯ ВАЙТКОФ, член УНС Відд. 125 Б-во Благовіщення в Чікаго, Ілл., померла 4 серпня 1974 р. на 76-му році життя. Нар. в 1898 р. в Україні, стала членкою УНС в 1944 р. Залишила в смутку сина і дочку. Похорон відбувся 8 серпня на цвинтарі св. Миколая в Чікаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ОЛЬГА МЕДВІДЬ, член УНС Відд. 88 Т-ва Союзівка в Керґонксон, Н.Й., померла 11 вересня 1974 р. на 35-му році життя. Нар. в Ню Йорку, стала членкою УНС в 1972 р. Залишила в смутку мужа Теда, сина Степана, дочок Діану і Ненсі. Похорон відбувся 16 вересня на цвинтарі св. Петра в Стейтен Айленд, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Васьків, секр.

АННА БАРАН, член УНС Відд. 88 Т-ва Союзівка в Керґонксоні, Н.Й., померла 9 липня 1974 р на 66-му р. ж. Нар. 1908 р. в Україні, стала членкою УНС в 1958 р. Залишила в смутку мужа і родину. Похорон відбувся на місцевому цвинтарі.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Васьків, секр.

АНАСТАЗІЯ ХОРТ, — член УНС Відд. 87 Б-ва св. Василя в Ленкастері, Н.Й., померла 9 грудня 1974 р. на 86-му році життя. Нар. 1894 р. в Пенсильвенії, стала членкою УНС в 1928 р Залишила в смутку родину. Похорон відбувся 12 грудня на цвинтарі Преч. Діви Марії в Ланкестері, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ЮРІЙ ТОМАШЕВСЬКИЙ, — член УНС Відд. 29 Б-во Преображення Христа в Гановер-Нантікок, Па., помер 9 січня 1975 р. на 79-му році життя. Став членом УНС в 1929 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочок Марію, Анну, Олену і сина Леонарда. Похорон відбувся 13 січня на цвинтарі Найсвятішого Серця в Даллас, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
О. Маліцак, секр.

ІВАН МАСНИЙ, член УНС, Відд. 238 Т-ва Євгена Коновальця в Бостоні, помер 16 лютого 1975 р. на 82-му р.ж. Нар. в 1893 р. в Україні, став членом УНС 1929 р. Залишив у смутку 6 дітей, 12 внуків, 4 правнуків. Похорон відбувся 20 лютого на місцевому цвинтарі.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Реміх, секр.

ЕСТЕР МІСЬКО, член УНС Відд. 29 Т-ва Преображення Христа, померла 27 березня 1975 р. на 81-му році життя. Нар. 1895 р., стала членкою УНС в 1929 р. Залишила в смутку родину. Похорон відбувся 31 березня на цвинтарі Преч. Діви Марії в Даллас, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Маліцак, секр.

СОФІЯ ВИШИВАНЮК, член УНС Відд. 286 в Джерзі Сіті, Н. Дж., померла 16 вересня 1974 р. на 80-му році життя. Нар. 1894 р., стала членкою УНС в 1939 р. Залишила в смутку дочок: Ольгу, Софію; синів: Володимира і Мілтона. Похорон відбувся 20 вересня на цвинтарі св. Миколая, Маганай Сіті, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 8-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при Чеснат Стріт. Проситься чл. прибути та вирівняти належні вкладки. — М. Шашкевич, предс., Марія Кульчицька, секр.

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути та вибрати дивідендові чеки. — П. Дзюба, гол., М. Дилак, кас., В. Попович, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7309. Дві долі

В одному миті один чоловік, несвідомо, врятований від агонії, яку могла спричинити смертельна стріла...

...AND ANOTHER, UNKNOWINGLY, FALLS PREY TO THE BEASTIAL ATTACK OF A FIERCE PREDATOR!

...А натомість інший, непорадбачено, падає жертвою страшного нападу лютого хижака!